

ת"פ 29013/03/18 - מדינת ישראל נגד לואי דמלחי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 29013-03-18 מדינת ישראל נ' דמלחי(עציר)

בפני כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא

מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	לואי דמלחי (עציר)

הכרעת דין

מבוא

1. בהליכים המקדמיים הנאשם הודה באמצעות בא כוחו כי יידה אבנים לעבר רכבו של המתלונן שאחת מהן פגעה בחלון האחורי וניפצה אותו, הוא כפר בטענה כי הרכב היה בזמן נסיעה ולכן גם לא סיכן לטענתו את בטיחות הנוסעים ברכב (ראו תגובתו לכתב האישום מיום 6.3.2018).

הוא הודה כי מיד לאחר מכן שניגש אליו שוטר וביקש שיזדהה הוא השיב "יש לי ג'וק בראש" ותלש את המראה של רכב המשטרה.

בהליך המעצר נבדק הנאשם מבחינה נפשית ונמצא שהוא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. לאור כפירתו, העיד ונחקר נגדית המתלונן, הוגשו בהסכמה מסמכים שונים והדין נדחה לפרשת ההגנה.

בפתח אותה ישיבה, ישיבת 8.7.2018 הודיע הסגור כי הנאשם מבין את המיוחס לו והוא מודה בעובדות כתב האישום, מאחר ומבירור שערכתי ישירות מול הנאשם הוא למעשה מסר גרסאות שונות ולא ברורות, הוא כפר בזריקת האבן והודה בזריקתה בו זמנית וטען כי אינו זוכר האם האבן פגעה ברכב, אבל זכר שתלש את מראת רכב המשטרה.

בשל גרסתו הלא ברורה הבהרתי כי לא אסתמך על הודאתו באותו דין ומשהודיע הסגור כי אין בכוונתו להביא עדי הגנה ובכלל זה הנאשם "לא רוצה להעיד" בכך תם בירור העדויות והצדדים סיכמו בהתאם טיעוניהם בכתב.

הסנגור בסיכומיו שב והבהיר כי השאלה היחידה שבמחלוקת האם הרכב היה בנסיעה, בעת שיידה הנאשם אבן לעברו.

כתב האישום

2. הנאשם מואשם בעבירה של יידוי של אבן לעבר כלי תחבורה לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), ובעבירה של חבלה במזיד ברכב על פי סעיף 413 לחוק.

לפי עובדות כתב האישום, בתאריך 7.3.2018 בשעה 07:00, או בסמוך לכך, נהג המתלונן ברכב (להלן-הרכב) כשהוא מסיע מספר פועלים מכיוון דרום לצפון לעבר צומת של אזור התעשייה של חדרה.

הנאשם אשר עמד באותו הזמן, סמוך לצומת, הבחין ברכבו של המתלונן וברכב נוסף אשר נסע אותה עת באותו הכיוון, ויידה לעברם אבנים באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותם של הנוסעים ברכבים ובמי שנמצא בקרבתם. אחת מהאבנים פגעה ברכבו של המתלונן וניפצה את החלון האחורי מצד ימין של הרכב. בהמשך, עצר המתלונן את רכבו, הבחין בניידת משטרה אשר עמדה בצומת והצביע בפני שוטר על הנאשם אשר יידה אבנים לעבר רכבו.

השוטר ניגש אל הנאשם, עצר לידו וביקש ממנו להזדהות. הנאשם הזדהה בפני השוטר, אמר "יש לי ג'וק בראש", תפס בשתי ידיו את המראה הימנית של הניידת ותלש אותה ממקומה.

דיון

3. לאחר שמיעת עדות המתלונן שוכנעתי לאמצה במלואה, עדותו עניינית, עקבית ואמינה ומעדותו שוכנעתי כי זריקת האבן על רכבו נעשתה בזמן נסיעה. עצם זריקת האבן נתמכת גם בסימני הפגיעה ברכב (ת/9).

עוד חשוב לציין כי עדותו של המתלונן לא נסתרה, הנאשם בחר שלא להעיד ולהיחקר בחקירה נגדית וגם אם אתעלם מהוראת סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ולא אראה בהימנעותו מלהעיד חיזוק למשקל ראיות התביעה, ניתן לבסס על עדות המתלונן את הרשעתו גם לאחר חקירתו הנגדית.

4. בעדותו של המתלונן, סיפר האחרון כי נסע ברכבו יחד עם 4-5 פועלים לכיוון עבודתו באזור התעשייה בחדרה. לפני הפניה ימינה ראה המתלונן את הנאשם זורק אבנים על רכב שנסע לפניו וגם על הרכב שלו, וכל זאת בזמן שנסע במהירות של כ-30-40 קמ"ש. כתוצאה מכך החלון האחורי של הרכב נשבר ו"הפח התעקם". המתלונן עצר אחרי שעבר את הצומת, פנה לניידת משטרה שהיתה במקום והפנה את השוטר אל הנאשם (עמ' 6 לפרוטוקול הדיון). בנוסף, כאשר נשאל האם האירוע הוא אירוע מבהיל השיב: "קצת מבהיל, כן" (ראו עמוד 10 לפרוטוקול הדיון שורה 25).

הסנגור ביקש לקעקע את אמינות המתלונן והפנה להודעותיו במשטרה, וטען בסיכומיו כי הודעתו הראשונה של המתלונן בנוגע לשאלה האם האבן פגעה ברכבו, שעה שעמד ברמזור, או שמא היה בנסיעה, "לא ברורה, בוודאי לא די הצורך להרשעה בפלילים". טענה שאינה מקובלת עליי.

בראש ובראשונה אדגיש כי עדותו של המתלונן בפניי אמינה ועקבית ובה הוא תאר במפורש פגיעת אבן בזמן נסיעה. בחקירתו הנגדית עומת עם גרסאותיו במשטרה ותשובותיו היו ענייניות ומספקות.

כבר בהודעתו הראשונה של המתלונן מיום האירוע, 7.8.2018, שנגבתה במקום האירוע סיפר המתלונן לחוקר המשטרה כי האירוע קרה כאשר "אני נסעתי ברכבי..." (ראו נ/א שורה 2), אומנם בחקירה זו מוזכר רמזור, אולם לא מתוארת עצירה ברמזור.

בהודעה השנייה מיום 8.3.2018 סיפר: "נסעתי ברכב שלי... במהלך הנסיעה הבחנתי..." (ראו נ/א 1 ב). למילים "במהלך הנסיעה" יש משמעות אחת בלבד, כפי שבוטאה גם בעדותו בפניי, פגיעת אבן בזמן הנסיעה.

בהמשך חקירה זו המתלונן מספר כי האירוע היה כ-10 מטרים לפני הצומת לאחר הפגיעה פנה ימינה ועצר את הרכב לאחר הרמזור בצד ימין של הדרך, מיותר לציין כי ניתן לעצור רק רכב נוסע.

בהודעה השלישית מיום 9.3.2018 (נ/א1) התבקש המתלונן לשרטט את איזור הפגיעה וגם שם נרשם על השרטוט עליו חתום המתלונן (ת/7) "כיוון נסיעת הרכב", שהוא לכיוון הפנייה ימינה.

חיזוק לעמדת המתלונן מתקבל מתצלום אוויר של אזור האירוע (ת/10) ממנו עולה כי נתיב הפניה ימינה הוא נתיב חופשי לנסיעה, ללא רמזור, כך שפרשנות הסנגור לדברי המתלונן-שלא נאמרו, כי המתלונן עצר את רכבו ברמזור, אינה מתיישבת עם הנתונים האובייקטיביים בזירת האירוע. בכיוון נסיעת המתלונן אין רמזור ולא הייתה כל סיבה לעצור את הרכב שכן מדובר בנתיב המאפשר השתלבות (ראו ת/10). אמנם בהודעתו הראשונה הזכיר המתלונן את הרמזור, אך זו הייתה דרך להגדיר את מיקומו בצומת שבה אמנם יש רמזור המיועד לרכבים הממשיכים ישר.

גם ניתוח מצלמות הווידאו שבצומת (ת/11) מראה כי בשלבי הפנייה ימינה רכבו של המתלונן נמצא בנסיעה והוא עצר רק אחרי הצומת ולאחר שחלף על פני הנאשם משליך האבנים.

הנאשם בגרסתו במשטרה לא סתר את גרסת המתלונן, בהודעתו הראשונה מיום האירוע (ת/1) לא מסר גרסה עניינית. לחלק ניכר מהשאלות לא השיב, לחלקן השיב "לא זוכר", הוא אישר כי זרק אבנים על רכבו של המתלונן ושבר את חלונו (שורה 104).

בהודעתו השנייה מיום 9.3.2018 (ת/2) השיב הנאשם לחוקר: "זרקתי אבנים אבל לא ראיתי את הרכבים שזרקתי עליהם, הייתי זורק אבנים" (שורה 29) ואישר כי סיכן את חיי המשתמשים בדרך (שורה 49), גם בחקירה זו לא השיב לחלק ניכר מהשאלות ולכן לעצם הפגיעה ברכב בזמן נסיעה עומדת לפניי גרסה אחת, גרסתו האמינה של המתלונן.

5. גרימת הנזק לרכבו של המתלונן ולניידת המשטרה אינה במחלוקת (ראו ת/5 גרסת השוטר בנוכחותו פגע הנאשם במראת הרכב, ו-ת/9 תמונות הניידת והחלון השבור ברכבו של המתלונן).

הסנגור בסיכומיו טוען כי המתלונן בחר "להשתיק/להעלים" את 4 הפועלים שהיו ברכבו ומנע מהם להיחקר
עמוד 3

במשטרה, טענה חסרת בסיס. המתלון עצר את רכבו על נוסעיו לצד הדרך לאחר הפגיעה, פנה לניידת משטרה התלון וגם נחקר במקום. בהודעתו הראשונה הוא מציין במפורש "ברכב שלי ישבו פועלים ומזל שזה לא פגע בהם" (נ/א שורה 11). הוא חזר על נוכחות הפועלים ברכבו בהודעתו השנייה (נ/א שורה 4) ומסר את פרטיהם המלאים בהודעתו השלישית (נ/א ג).

תפקידו של נפגע העבירה אינו לחקור עדים או להחליט על פעולות חקירה ואין ראייה כל שהיא לטענת הסנגור כי המתלון "העלים" את הפועלים. המשטרה משיקוליה בחרה שלא לחקור את אותם פועלים, ייתכן בשל היותם תושבי השטחים ולטעמי משום שהחקירה מוצתה גם ללא עדותם ודי היה במכלול הראיות כדי להצדיק הגשת כתב אישום ובסופו של יום להביא להרשעת הנאשם כמתואר לעיל.

משלא נחקרו העדים במשטרה וגרסתם לא נשמעה, לא ניתן להעלות נגד המאשימה טענה כי היא לא הביאה עד רלבנטי לעדות ומכאן שעדותו פועלת לחובתה, נושא זה צריך להיבחן כאמור תחת הכותרת 'מחדלי חקירה' ולא מצאתי כי הגנת הנאשם נפגעה מהעובדה כי לא נחקרו עדים אלו. ואפנה בעניין זה לפסק דינו של השופט יוסף אלרון בע"פ 2127/17 עלוש נגד מדינת ישראל (28.2.2018):

"רשויות החקירה אינן מחויבות בהבאת "הראיה המקסימלית" לשם הרשעה, אלא די בקיומן של "ראיות מספקות", אשר בכוחן להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר".

[בתום פרשת התביעה, בישיבת 19.6.2018 הודיע הסנגור כי בכוונתו לזמן את ארבעת העדים כעדי הגנה, הוריתי על זימונם לדיון שנקבע לפרשת הגנה והסנגור בחר בסופו של יום שלא להביאם כעדים מטעמו].

צפיתי בחקירתו המתועדת של הנאשם, ומקובלת עליי טענת הסנגור כמתואר בעמוד 9 לסיכומי, הנאשם לא משתף פעולה, ולא ברור האם הוא מבין מה קורה סביבו ואפנה בהתאמה לישיבה מיום 8.7.2018 בה לא הצלחתי להבין מהנאשם את גרסתו.

במידה ויש לנאשם בעיות קוגניטיביות או נפשיות כנטען בסיכומי, לא הובאו ראיות בנושא זה בשלב בירור האחריות. וניתן יהיה כמובן להביא ראיות בנושא זה, בשלב הטיעונים לעונש ואשוב ואבהיר כי די בעדות המתלון כדי להביא להרשעת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

הפן המשפטי

6. סעיף 332א(א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"המיידיה או יורה אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותו של הנוסע בכלי התחבורה או את מי שנמצא בקרבת כלי התחבורה, או שיש בו כדי לפגוע בכלי התחבורה בנסיבות שיש בהן כדי לעורר פחד או בהלה, דינו - מאסר עשר שנים".

לפי גרסת המתלון אותה אימצתי במלואה, יודתה אבן על רכבו בזמן הנסיעה על ידי הנאשם, באופן שסיכן את

בטיחות הנוסעים ברכב ובמעשיו עורר הנאשם בהלה ולא במקרה נדרש להזדהות בפני השוטרים שהגיע למקום.

העבירה המיוחסת לנאשם לא מחייבת קיום מטרה ספציפית לפגוע בנוסע אלא די שיידוי האבן עלול לסכן או לפגוע בכלי התחבורה ולעורר פחד ובהלה ובמקרה זה הוכחו כל יסודות העבירה מעבר לכל ספק סביר.

הנאשם גם גרם חבלה במזיד לרכבו של המתלונן באמצעות האבן ותלש את מראת ניידת המשטרה, התנהגותו נעשתה תוך שהוא מודע לאפשרות גרימת התוצאה (ראו רמת היסוד הפלילי הנדרשת לפי סעיף 20(א) לחוק) ולכן גם לגבי עבירה זו הוכחו היסודות העובדתיים והנפשיים.

סיכום

לאור כל האמור לעיל הוכח מעבר לספק סביר כי ביום 7.3.2018 הנאשם יידה אבנים על רכב המתלונן עת המתלונן היה בנסיעה באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותם של הנוסעים ברכבים ומי שנמצא בקרבתם ופגע במזיד ברכבו של המתלונן ובניידת המשטרה ולכן אני מרשיע את הנאשם בעבירה של יידוי של אבן לעבר כלי תחבורה לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובעבירה של חבלה במזיד ברכב על פי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, ז' תשרי תשע"ט, 16 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים, ב"כ המאשימה עו"ד גימפל, הסנגור עו"ד אופנהיימר והנאשם שהובא באמצעות שב"ס.